

ליאו לקח את המפתח הקטן ופתח את תיבת הדואר. היו שם שלושה מכתבים. הוא הסתכל לראות אם, במקרה, אחד המכתבים הוא מבנו אליו. אבי היקר, תן לי להסביר את עצמי. אני מתנהג כפי שאני מתנהג מפני ש... לא היה שום מכתב כזה. אחד המכתבים היה מה"חברה לעזרה הדדית של פקידי הדואר", ואותו הכניס לכיסו. השניים האחרים היו ממוענים אל הארי. אחד היה מלשכת הגיוס. הוא הביא אותו לחדר בנו, דפק על הדלת וחיכה.

המתין רגע. כאשר בנו רטן, הוא אמר, יש כאן בשבילך מכתב מלשכת הגיוס. הוא לחץ על הידית ונכנס לחדר. בנו שכב על המיטה ועיניו עצומות. שים אותו על השולחן.

אתה רוצה שאפתח אותו בשבילך הארי?
לא, אני לא רוצה שתפתח אותו. שים אותו על השולחן. אני יודע מה יש בפנים. כתבת להם עוד מכתב?

זה העסק שלי, לכל הרוחות.
האב הניח אותו על השולחן.

את המכתב השני אל בנו לקח. אתו למטבח, סגר את הדלת והרתיח מים בסיר. הוא התכוון לקרוא אותו מהר, להדביק אותו חזרה בזוויות בקצת דבק ואחר-כך לרדת ולהחזיר אותו לתיבת הדואר. אשתו תוציא אותו במפתח שלה כשתשוב מבייתה של בתם, ותביא אותו להארי.

האב קרא את המכתב. מכתב קצר מנערה. הנערה כתבה שהארי שאל ממנה שני ספרים לפני יותר משישה חדשים, וכיוון שהספרים יקרים לה מאוד היא מבקשת שישלח אתם אליה בחזרה. האם יוכל לעשות זאת בהקדם, כדי שלא תצטרך לכתוב עוד פעם?

בשעה שליאק קרא את מכתבה של הנערה, נכנס הארי למטבח, וכשראה על פני אביו את ארשת ההפתעה והאשמה, קרע את המכתב מידיו.

הייתי צריך לרצוח אותך, איך שאתה מרגל אחרי.
ליאו הפנה פניו והביט מבעד לחלון המטבח הקטן אל תוך החצר האפלה של בית הדירות. פניו להטו, הוא הרגיש בחילה.

הארי עבר על המכתב במבט חטוף וקרע אותו לגזרים. אחר-כך קרע את המעטפה, שהיה רשום עליה: אישי.

אם תעשה את זה עוד פעם, אל תתפלא אם אני אהרוג אותך. נמאס לי מהריגול שלך אחרי.

הארי, אתה מדבר אל האבא שלך.
הוא יצא את הבית.

ליאו נכנס לחדר בנו והסתכל סביבו. הוא חיפש במגרות השידה ולא מצא שום דבר יוצא-דופן. על שולחן הכתיבה ליד החלון היה מונח דף נייר כתוב בכתב ידו של הארי. הוא קרא: אדית היקרה, תפסיקי לזיין לי את השכל, אם תכתבי לי עוד מכתב ארצח אותך.

האב לקח את מעילו ואת כובעו ויצא מן הבית. הוא רץ ריצה אטית ככרת דרך.

רץ והלך, עד שראה את הארי מן העבר השני של הרחוב. הוא עקב אחריו, מרחק-מה מאחוריו.

הוא עקב אחריו הארי עד שדרת קוני-איילנד והספיק לראותו עולה על חשמלית הנוסעת אל הארי. ליאו נאלץ לחכות לחשמלית הבאה. הוא ביקש לקחת מוניית ולעקוב אחר החשמלית, אבל לא עברה שם שום מוניית. החשמלית הבאה הגיעה כעבור רבע שעה והוא נסע-בה כל הדרך עד לאי. זה היה חודש פברואר ובקוני-איילנד היה קר, רטוב, שלג עמד באוויר. ליאו פסע על פני טיילת-העץ בתוך מערבולת השלג הקלה וחיפש את בנו. החופים הקודרים והאפורים היו שוממים. דוכני הנקניקיות, ביתני הקליעה והמקלחות היו מוגפים. האוקיינוס האפורי נע כעופרת מותכת, כאילו קפוא. רוח נשבה מן המים וחדרה לבגדיו והוא רעד בלכתו. הרוח העלתה קצף לבן על פני גלי העופרת ונחשול אטי התגלגל על החופים הריקים בנהם חרישי.

הוא צעד בתוך הרוח עד סגייט כמעט, וחיפש את בנו, ואחר-כך חזר על עקבותיו. בדרך לחוף ברייטון ראה על החוף אדם עומד בתוך נחשול מקציף. ליאו נחפו במורד מדרגות הטיילת והלאה אל החוף הנפרש בחול-גלי. האיש שעמד על החוף הסוער היה הארי. והוא עמד במים שהגיעו עד גובה נעליו. ליאו רץ אל בנו. הארי, זו היתה טעות, סלח לי. אני מצטער שפתחתי את המכתב שלך.

הארי לא נע. הוא עמד במים, עיניו נעוצות בגלי העופרת המתנשאים. הארי, אני פוחד, אמור לי מה העניין. בני, רחם עלי.

הוא לא-אמר כלום.

פרץ רוח נשא את הכובע של אביו וגלגל אותו על פני החוף. דומה היה כי הרוח תשא אותו אל תוך הנחשול, אבל אחר-כך העיפה אותו לעבר הטיילת וסובבה אותו כגלגל על פני החול הרטוב. ליאו רדף אחרי כובעו. תחילה רדף בכיוון זה, אחר-כך בכיוון אחר, ושוב אל המים. הרוח הטיחה את הכובע ברגליו והוא הרים אותו. עכשיו כבר ככה. נשימתו קצרה, הוא מחה את עיניו באצבעותיו הקפואות וחזר אל בנו אצל שפת המים.

הוא אדם בודד. כזה הוא. תמיד היה בודד.

בני שהפך את עצמו לאדם בודד.
הארי מה אני יכול לומר לך? אני יכול לומר לך רק זאת, מי אומר שהחיים קלים? ממת? הם לא היו קלים לי, וגם לך לא. אלה החיים, ככה זה — מה עוד אוכל לומר? אבל אם אדם לא רוצה יותר לחיות, מה יוכל לעשות כשהוא מת? כלום. כלום הוא כלום, עדיף כבר לחיות.

בוא הביתה, הארי, הוא אמר. קר כאן. עוד תצטנן עם הרגליים שלך בתוך המים.

הארי עמד בלא ניע במים, והוסיף לעמוד כך עוד זמן-מה אחרי שאביו הלך. כאשר הלך משם, חטפה הרוח את כובעו מראשו וגלגלה אותו לאורך החוף. אבי מאזין בפרוודור. הוא עוקב אחרי ברחוב. אנחנו נפגשים על שפת המים.

הוא רץ אחרי הכובע שלו
בני עומד ורגליו באוקיינוס.

עמירה הגני

נסיעה

מתוך מחזור

הנה מפל: את המקור
לא לגלות ולא לחשוף
בהבטה שלא על מנת לחקור
רק לאתר ולאסף

את מה שיש לו להציע
את הצנה המנחשת מרחוק
את הנצנוץ המתפרץ כל כך מפתיע
שקבא לצחק —

הזמן לובש טירות ומגדלים
ללא חומות ימוט לגווע
מתקיף אותי פתאם בצלצולים
מפעמון מצב גבה

אני דורכת על עלים. הקור
אשר יבש אותם, שובר אותם.
מקאן והלאה אשתדל לזכר
דברים שזמן אינו צובר אותם.

האגם שלא בעתו
המזח לבן, ונוח
התה מצטנן לאטו
כמונו, ביד הרוח

פרוסת הלימון חורת
כמונו, שלא מקאן.
במים מראה נשברת
הרים מתפסים ענן —

אל תקרבי למים השחורים
רק את פניהם רואה את
הנצנוצים האלה לא חודרים
הלת האור אינה נטמעת

סגור סביב-סביב. אולי על פן
הדומיה הזו אשר קפאה.
לא תהיי כאן עוד להתבונן
בהטרפה —

המים עומדים, שקטים.
הגשר שקט, מתוח.
קבסים בהירים מליטים
קבואת החלון הפתוח.

קשת מקאן ומקאן
מתנה רצועת שמים.
בית, מבוא, מפתן
ושער נעול על מים.

את הפכר כסו יונים,
אנחנו רק עברנו פיניקה
כל כך היו שקועות בגרעינים
אלינו לא הרימו עיניהן

יונת כפר: קנפים נגרות
מקור נפער
תהלכות התורים חוזרות
מן הדואומו הבלתי-מואר

ועד עכשיו, בעצמת עינים
אני רואה את ההרים
הלא היינו שם, שתינו מים
אמרנו זה לזו דברים

שאלנו בלבנו הנחור
אל קו האור הזה אשר חצינו
שלא תשכח ולא תניח לי שלא לזכר
שזה היה מה שאכן רצינו.